

עפ"א 20/12/59404 - מאמון חיטיב נגד הוועדה המקומית לתוכנן לב הgalil

בית המשפט המחוזי בחיפה שבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"א 20-12-59404 חיטיב נ' וועדה מקומית לתוכנן לב galil
בפני כבוד השופטת תמר נאות פרי
המערער מאמון חיטיב
ע"י ב"כ עוה"ד עלי סليمאן וועה"ד בעביה עסאם
נגד המשיבה הוועדה המקומית לתוכנן לב galil
ע"י ב"כ עוה"ד עסאם חיטיב

פסק דין

בקשה להארכת موعد להגשת ערעור וערעור על פסק הדין של בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת סימי פלאג-קימלוב) בתיק ת"ב 17-10-42020 אשר ניתן ביום 12.11.2020.

ההילך קמא -

1. כנגד המערער, מר מאמון חיטיב (להלן: "המערער") וכנגד נאש נסף, מר אחמד חיטיב (להלן: "הנאש הנוסף") הוגש כתוב אישום מטעם המשיבה, הוועדה המקומית לתוכנן ובניה "לב galil" (להלן: "המשיבה"), וזאת באוקטובר 2017.
2. בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי המערער והנאש הנוסף ביצעו עבודות בניה של הקמת גדרות מרשת, באורך של כ-80 מ"ר ובגובה שנע בין 1.5 ל-2 מ"ר, הנחת שני קונטינרים בשטח כולל של 40 מ"ר - ללא היתר בניה, אף ביצעו שימוש חריג במרקען בשטח של כ-2,000 מ"ר - והכל לצורך אחסנת חומרי בניין בין גדרות המקרקעין, והכל בחלוקת 43 ו-44 בגוש 19416 באדמות דיר חנא. מובהר בכתב האישום כי הנאש הנוסף הינו הבעלים הרשמי של חלקה מספר 44 והוא השכיר את המקרקעין לumarur אשר החזיק בפועל במרקען.
3. עוד נטען בפרק העובדות כי עבודות הבניה והשימוש החלו לפחות ביום 15.10.20, וכי ביום 16.12.16 ניתן צו הפסקה שיפוטי על ידי בית משפט השלום בקריות תיק ב"נ 16-12-13503 (להלן: "הצז השיפוטי") ובו הורה ביהם"ש לumarur ולנאש הנוסף להשORG במרקען ולהימנע מכל שימוש שאינו חוקלי; אלא שלמרות הצז השיפוטי המשיך השימוש, לפחות עד מועד הגשת כתב האישום לביהם"ש קמא.
4. אשר על כן, העבירות אשר ייחסו לumarur ולנאש הנוסף בכתב האישום קמא היו ביצוע עבודות בניה ללא היתר - לפי סעיף 204(א) לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"); שימוש חריג במרקען ללא היתר - לפי סעיף 204(א) ו-(ג) לחוק; ואילו ניתן צו הפסקה שיפוטי - לפי סעיף 240 לחוק.
5. ביום 28.5.19 התקנה דין בבייהם"ש קמא בנסיבות המערער והנאש הנוסף כאשר את המערער יציג בדיון ע"ד היילאל קאסם (להלן: "ב"כ המערער הקודם"). בפתח הדיון הודיעו הצדדים לפרוטוקול כי הם הגיעו להסדר טיעון לפיו המערער והנאש הנוסף יחוירו בהם מכפירותם ויודו בעבודות כתב האישום, כך שהתיק יידחה לטיעונים לעונש למועד אחר וכי עד מועד הגשת הטיעונים הם יימצאו הליכי הסדר בין הצדדים.
6. לאחר האמור, המערער אישר שהוא מודיע לכך שביהם"ש אינו כובל להסדר הטיעון והוא ביקש לחזור בו

מכפירתו. בהמשך, בימה"ש קמא התיר למערער ולנאשם הנוסף לחזור בהם מכפירתם, ולאחר מכן - כפי שעולה מהפרוטוקול - כתוב האישום הוקרא להם, הוסבר להם בשפה הערבית ושניהם הודה בעובדות המפורחות בכתב האישום.

בהמשך (בעמ' 14 שורות 7-2 לפרטוקול קמא), הורשו המערער והנאשם הנוסף בעבורות שייחסו להם בכתב האישום ונקבע מועד נדחה להגשת טיעונים לעונש.

7. המשיבה הגישה טיעונים לעונש ובמסגרתם טענה כי יש להשית על המערער והנאשם הנוסף עונש חמוץ ואף הפניה לפסקי דין מתאימים ולרפ' הענישה הנוגה לשיטתה.

8. ב"כ המערער הקודם הגיע אף הוא טיעונים לעונש בכתב ובמסגרתם טען כי הטיעונים מטעם המשיבה חורגים מהסדר שגובל, שכן סוכם שהמשיבה תטען לרף ענישה "نمוך", ולשיטתו "מצער", ולכן הוא נדחים כאשר ראה שבטייעונים לעונש מטעם המשיבה בימה"ש מתבקש להשית קנסות בסכומים של מאות אלפי שקלים וענישה נילוות נוספת. עוד טען ב"כ המערער הקודם כי מעשה המערער הודה באמור בכתב האישום רק בשל שסביר שהעונש יהיה "מצער" ולא התקoon להודאות בכתב האישום שעה שתיעוני המשיבה הינם כפי שמצביע מעלה. בנוסף, טען כי השטח שבו עשה המערער שימוש, מתח' השטח הכלול, הינו כ-150-100 מ"ר בלבד ולא 2,000 מ"ר כפי שמצביע בכתב האישום.

גזר הדין קמא -

9. ביום 12.11.2020 התקיים דיון לצורך השמעת גזר הדין. בגזר הדין פורטו עובדות כתב האישום, צוין כי המערער והנאשם הנוסף הודה בעבורות המיוחסות להם, קיימן תיאור תמציתי של טענות הצדדים באשר לענישה ההולמת, הודגש כי עסקין במקרה המערב גם בניה בלתי חוקית, גם שימוש בלתי חוקי וגם הפרת צו שיפוטי - ולאחר מכן, נקבע כי מתחם הענישה הינו 100,000 נ"ח עד 150,000 נ"ח לגבי כל אחד מהנאשמים, בנוסף לענישה נילוות. בהמשך, בשים לב לנימוקים לחומרה ולקוללה המפורטים בגזר הדין - בימה"ש קמא השית על המערער ועל הנאשם הנוסף קנס בסך 100,000 נ"ח כל אחד, לתשלום ב-80 תשלום חודשיים החל מיום 1.2.21; תשלום אגרה בסך 100,000 נ"ח, ומאסר על תנאי.

ההליך הנוכחי -

הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור -

10. ביום 27.12.2020 הגיע המערער בקשה למתן ארכה להגשת ערעור. הייתה וגזר הדין ניתן ביום 12.11.2020 (בנסיבות המערער ונציגה ממשרד ב"כ המערער הקודם) המועד האחרון להגשת הערעור היה 27.12.2020, אך שהבקשה לקבלת ארכה להגשת הערעור הוגשה למשה ביום האחרון להגשת הערעור. המערער טען בבקשתו למתן ארכה כי בשל התפרצויות נגיף הקורונה הוא בבדוד במשך תקופה ממושכת, משפחתו הגרעינית הייתה בבדוד ולכך לא היה ספיק בידו לפנות לעוז"ד ולקיים "יעוז בכל הנוגע לגזר הדין, אך שחל עיקוב בהכנות המסמכים. יובהר כי עורכי הדין אשר הגיעו מטעם המערער את הבקשה לקבלת ארכה להגשת הערעור ומיצגים אותו בתיק בשלב הנוכחי, הם עורכי דין חדשים וב"כ המערער הקודם (כפי שהוגדר מעלה) כבר אינם מיצגים אותו.

11. המשיבה הודיעה כי תתנגד למתן ארכה להגשת הערעור, ונקבע מועד לדיוון בתיק, כאשר קבועתי באותה החלטה כי בדיון תתברר הבקשה להארכת המועד להגשת הערעור והן הערעור עצמו, למקורה והבקשה תתקבל.

הערעור עצמו -

12. הودעת ערעור עצמה הוגשה לתיק ביום 5.1.2021, והוא כוללת שני טיעונים.

הטיעון הראשוני הינו שיש לאפשר לערער לחזור בו מהודאותו כפי שנמסרה בבית המשפט כאמור, מכוח סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**הסדר פ"**). לטענתו, הוא הודה בעובדות אשר בכתב האישום ללא שהוסבר לו מהן ההשלכות של הודה בכתב אישום חמור כזאת, ולא שהוסבר לו מה עשוי להיות הכספי מבחינת טווח הענישה האפשרי. עוד נטען כי המערער סבר כי אמרו להיות הסדר טיעון בעניינו, ואף לפירוטוקול הוכתב שהצדדים הגיעו ל"**"הסדר טיעון"**, אלא שההלך למעשה לא היה "**"הסדר"**", הצדדים לא הגיעו להבנות לגבי הענישה והמשמעות היחידה של אותו "**"הסדר"**" הייתה שהמערער הודה בכתב האישום, ללא שקיבל כל הקלה ממוקובל ב"**"הסדר"**". עוד נטען כי בסיקומים שהגיש ב"**"c"** המערער הקודם לגבי העונש, הוא חזר וטען שהיה הסדר לגבי כך שהמשיבה תעתר לעונש "**"نمוך"** ו-"**"מצער"**" אך המשיבה הפרה את אותו הסדר, שעה שביקשה שיושטו עונשים גבוהים כפי שפורטו בסיקומים לעונש מטעמה, לרבות עונשי מאסר וקנסות של מאות אלפי שקלים, והדבר גרם לכך שרף הענישה שנקבע על ידו **"ביהם"** שקרה היה גבוה במיוחד. עוד נטען כי בסיקומים לעונש הודגש כי המערער טוען כי הוא עשה שימוש בשטח של 150-100 מ"ר בלבד, ולא בשטח הכלול של 2,000 מ"ר, ועובדזה זו כשלעצמה יכולה ללמד על כך שהוא **לא** מודה בכל העובדות המפורטות בכתב האישום, כך שבית המשפט קרא היה חייב להבין שאין בפנינו הודה בכתב האישום וכי המערער לא הבין במה הוא מודה ולא היה מודע להשלכות של ההודה. لكن, הנדבר הראשון של הערעור עוסק בבקשתו של המערער לאפשר לו לחזור מההודה ולמעשה להסביר את התקיק **"ביהם"** שקרה על מנת שידן בו מחדש.

13. **הטיעון השני** בהודעת הערעור הינו כי העונש שהושת על המערער חמור באופן קיצוני, חריג מרף הענישה הראו וההולם ואינו לocket בחשבון את מכלול השיקולים לקולא אשר מן הראו היה לזרוף לטובתו. נטען כי המערער שכר את השטח מהנאשם הנוסף (דוד שלו) וכאשר הנאשם הנוסף הציג בפניו מצג לפיו הוא יוכל להפעיל במקום עסק של ציוד וחומרי בניין. עוד נטען כי תוך פרק זמן קצר פינה המערער את כל הציוד והסיר את כל המחדלים, וכי הצדדים אישרו במועד מתן גזר הדין כי השטח פונה וכל המחדלים הוסרו (כפי שאף מצין **"ביהם"** שקרה בסעיף 20 לגור הדין).

עוד נטען כי המערער עשה שימוש בשטח של 150-100 מ"ר בלבד מתוך השטח הכלול אשר מופיע בכתב האישום, וב**"ביהם"** שקרה לא לocket בחשבון את ההיקף המצומצם של השטח כאמור. באשר לגדר - נטען כי המדבר בגדר בגובה של פחות מ-1.5 מ"ר, בניגוד למה שמופיע בכתב האישום, ולכן היא פטורה מהצורך לקבל היתר בניה לבניה. לגבי ההקונטינרים - הודה כי לא בוצעה בניה קשוחה מבטון, והראיה היא כי כל הבניה סולקה זה מכבר.

בונסף, נטען כי המערער השקיע ממון רב בהקמת העסק וכי נוכח ההליך קרא סגר את העסק, אגב אובדן ממשמעות כלכלי ותוך שהוא נקלע לחובות בסכומים גבוהים. נטען כי המדבר במערער צער, נשוי, בתחלת דרכו, אשר לא יוכל לעמוד בתשלומי הקנס אשר נגזר עליו. נטען כי המערער הבין כי הוא מפר את הוראות החוק, רק לאחר שהוא כבר הניח בשטח את הציוד והחומרים וכבר השקיע את הממון בהקמת העסק - והוא פעל בטוויח הזמן הקצר להסיר את כל המחדלים, כך שלמעשה התקופה בה הוא ניהל את העסק במקום היתה תקופה קצרה ביותר, אלא **"ביהם"** שקרה לא נתן משקל לנרטן זה. עוד נטען כי המערער התחייב כלפי הנאשם הנוסף (דוד שלו) כי הוא זה אשר ישלם את הנקודות בתיק זה - כך שלמעשה, הוא יאלץ לשלם 100,000 ₪ בגין הקנס שהושת עליו, 100,000 ₪ בגין הקנס שהושת על הנאשם הנוסף, ועוד 100,000 ₪ שהושת על המערער והנאשם הנוסף יחדיו כагירה (אשר נקבעה בסך 50,000 ₪ לכל אחד).

14. טענה אחרת בהקשר זה הייתה כי **"ביהם"** שקרה קבע שמתיחס העונש הינו בין 100,000 ₪ לבין 150,000 ₪ אך למעשה הטיל על המערער והנאשם הנוסף קנס בסכום כפול, שכן הוא השית על כל אחד מהם קנס בסך 100,000 ₪ כך שהकנס המצטבר הינו 200,000 ₪. לגבי הנאשם הנוסף, עוד נטען כי לא היה מקום להטיל על המערער קנס באותו השיעור שהוטל על הנאשם הנוסף, שכן הנאשם הנוסף הוא הבעלים של המקרקעין, והוא זה

שיודיע את המצב הכספי של המקרהין ולכן אשמוו גבואה מאשר אשמת המערער.

תשובה המשיבה -

15. מקדמית, המשיבה טענה כי אין מקום לאפשר את הארכת המועד להגשת הערעור, שכן הנימוקים אשר פורטו בבקשתה לא הוכחו (אגב הפינה לכך שהמסמכים הרפואיים שצوروו לא מתיחסים למערער אלא לבני משפחה), ובנוסף טענה כי העובדה שהמערער שהוא בבדיקה בתקופה מסוימת, לשיטתו, אינה מהוות טעם מספיק להגשת הערעור באיחור.

16. באשר לערעור לגופו, נטען כי אין מקום לאפשר למערער לחזור בו מהודאותו, אשר ניתנה לאחר שהוא קיבל "יעוז משפטי מבא כוחו הקודם ולאחר שביהם" שהבהיר לו מהו כתוב האישום והוא מסר את הودאות המפורטות במעמד בהם". ש. נטען כי לא היה הסדר טיעון לגבי רף העונשה אלא רק הסכמה לגבי כך שהמערער והנאשם הנוסף יחוزو בהם מכפירתם וישמעו טיעונים "חופשיים" לעונש.

17. עוד נטען כי ככל שיש למערער טענות כלפי בא כוחו הקודם, ואם הוא טוען כי זה האחרון לא הסביר לו מהי המשמעות של הודהה בכתב האישום או שלא הסביר לו מה עשוי להיות רף העונשה וכיוצא באלה טענות - אזי שהיה מקום לצרף את עמדתו של ב"כ המערער הקודם לכתב הטענות, ולא שנדע מהי עמדתו - איז אפשר לדון בטענה.

18. באשר לגזר הדין עצמו, נטען כי יש מקום לדחות את הטיעונים מטעם המערער, שכן מדובר בגזר דין ראוי ומואזן, מתחם העונשה נקבע באופן שהולם את הנסיבות, העונש בתוך המתחם סומך על השיקולים שפורטו בגזר דין קמא, וההלכה היא כי ביהם"ש לא יתרבע בגזר דין של הערכאה קמא אלא בנסיבות מיוחדות וויצאות דופן, שלא מתקיימות במקרה הנוכחי.

דין והכרעה -

19. במהלך הדיון שהתקיים בפני במעמד הצדדים ובנסיבות המערער, חזו הצדדים הצדדים על טיעוניהם ופירטו את עמדותיהם. על מנת שלא להאריך יתר על המידה, לא אשוב ואפרט את הטיעונים אשר באים לידי ביטוי בפרוטוקול.

20. לאחר ששלתי את טיעוני הצדדים, **מצאתי כי דין הערעור להדחות.**

באשר לבקשתה לקבל ארכה להגשת הערעור -

21. הבקשתה לקבלת הארכה להגשת הערעור הוגשה يوم לפני המועד האחרון שנקבע להגשת הערעור, והערעור עצמו הוגש לתיק תשעה ימים לאחר מכן.

22. למורת הקשיים המשמעותיים שהיו בתקופה הרלבנטית בשל נגיף הקורונה, אינני בטוחה כי תקופה בת 45 ימים להגשת הערעור לא הייתה מספקת; מה גם שכך שצין ב"כ המשיבה, המסמכים הרפואיים שצوروו לבקשתה לקבלת ארכה אינם מתיחסים למערער עצמו אלא לבני משפחתו, והגמ שניתן להניח שהמערער סייע לבני המשפחה אשר היו בבדיקה בתקופות ממושכות והדבר הכביד עליו מבחינת היכולת לפנות משאים וזמן לקבלת יעוז משפטי לצורכי הכנת הערעור, איז שלא בטוח שבדיד של בני משפחה יכול להוות עילה להגשת ערעור באיחור.

23. עם זאת, היות והבקשתה עצמה הוגשה **לפני** שחלף המועד להגשת הערעור, והערעור עצמו הוגש ימים ספורים לאחר מכן, מצאתי לאפשר את הגשת הערעור באיחור במועד שבו הוגש.

24. בהתאם לסעיף 201 לחס"פ, נתונה לבית המשפט סמכות להורות על הארכת המועד להגשת ערעור פלילי. ההלכה הפסוכה היא כי בבקשת ארכה מסווג זה אין המבקש נדרש להציג "טעם מיוחד"DOI בהציגת "טעם ממשי"

המניח את הדעת", וכי על בית המשפט לשקל, בין היתר, את משך האיחור; את הצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכון הלאוראים של העורר (בש"פ 6269/19 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (2.10.2019); בש"פ 2311/20 **בן לולו נ' מדינת ישראל** (30.3.2020); בש"פ 4386/20 **חמדיה נ' מדינת ישראל** (1.7.2020); בש"פ 6918/20 **מעידי נ' מדינת ישראל** (13.10.2020)).

עוד נפסק כי על אף הגישה המוקלה בהשוואה להארכת מועד להגשת הליכים אזורחים, הכליל הוא שגם בהליך פליליים יש להקפיד על קיום המועדים הסטוטוריים והארכת מועד לא תינמן בדבר שבקרה (בש"פ 20/6874/20 **אבו קוש נ' מדינת ישראל** (13.10.2020); בש"פ 21/837/20 **עובד נ' מדינת ישראל** (7.2.2021)).

עם זאת, ההחלטה אף קבעה כי מקום בו מוגשת בקשה להארכת מועד על-ידי נאשם, להבדיל מהמדינה "ויטה בית-המשפט להתייחס לבקשה זו ביותר חיוב, על-מנת לאפשר למי שהורשע בפליליים למצות את הלכי העורר בעניינו. רגשות זו נגזרת מהפטונציאלי הטמון בהליך פליליים לפגיעה בחירותו, בכבודו ובשמו הטוב של הנאשם" (בש"פ 06/5988/20 **נגור נ' מדינת ישראל** (25.07.2006); בש"פ 02/6353/20 **מדינת ישראל נ' הפניקס חברה לביטוח**, פ"ד נז(1) 1 (2002)).

25. במקורה הנוכחי, נכון נימוקי הבקשתה להארכת מועד, אשר הוגשה עד **לפני** שחלף המועד להגשת העורר, נכון העובדה שהעורר עצמו הוגש כמו ימים לאחר מכן - מצאתה להיעתר לבקשת הארכה ויש לראות את העורר כפי שהוגש במועד שהוגש.

בקשת המערער לאפשר לו לחזור בו מהודאותו -

26. הטיעון העיקרי של המערער הינו בנוגע לבקשתו לאפשר לו לחזור בו מהודאותו, אלא שאין מקום לקבל את בקשתו בהקשר זה.

27. המערער היה מיוצג על ידי ב"כ המערער הקודם לאורך כל ההליך הקודם, ונפתח בכך שעל פי ההלכה הפסוקה לא ניתן להעלות טענות לגבי בקשה לחזור מהודאה אשר סומכות על טענות בדבר כשל ביצוג ללא צירוף העמדה של ב"כ המערער הקודם.

כפי שנפסק במ"ח 3546/05 **ニמני נ' מדינת ישראל** (22.11.2005), לגבי טענות דומות:

"לענין זה עיר, כי מקום שעורך דין מתייחס לדברים כה קשים כנגד התנהלותם המקצועית של הסנגורים שקדמו לו ביצוג המבוקש ("ייצוג משפטי בלתי הולם", "ייצוג כושל", "ייצוג רשלני", "אי-עין בחומר החקירה", "הימנעות מהbabat עד-הגנה" ועוד), חיב היה לפניותם לאליהם כיוון את ביקורתם, לבקש את תגובתם, ולצרפה לפנייתו לבית המשפט. מצערת העובדה שבאי-כוחו של המבוקש דהיום לא נהנו כך, ואני תהה אם מחדלים אינו נובע מחשש כי מפיהם של קודמיהם תישמע גרסה הסותרת את גרסת שולחם";

וראו בנוספ' את ע"פ 3966/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (30.04.2020), כאמור:

"טענות המערער בנוגע לכשל ביצוג אין מבוססות, והלכה היא כי "נתל כבד מוטל על הסנגור החדש להראות כי אכן נפל כשל ממשי ביצוג" (ע"פ 3683/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 6 (25.6.2008)). בנוספ', לא עומד בא כוח המערער לנצל המוטל על המעלת טענה לכשל ביצוג, להביא את עמדתה של באת כוח המערער בערכאה הדינונית, שתוכל להגביל על הביקורת המכוננת כלפייה (ראו מ"ח 3546/05 **ニמני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 10 (22.11.2005))."

28. מעבר לכך, לפי העולה מפרטוקול ביהם"ש כאמור, ב"כ המערער הקודם יציג את המערער בכל היישובות, עמוד 5

הסביר למערער את מהות כתוב האישום המתוון (ועוד צוין במפורש בפרוטוקול שהדברים הוקראו בשפה הערבית) ולא יתכן שהמערער לא ידע ולא הבין מה כולל כתוב האישום ואלו עובדות מפורטות בו.

29. ככל שעסקינו בטענה ולפיה ה"כשל ביצוג" בא לידי ביטוי בכך שהמערער סבר שהולך להיות הסדר טיעון אך לא היה הסדר שכזה בפועל - אזי ש愧 בטענה זו אין כדי להביא לתוצאה שאליה שואף המערער. מהפרוטוקול עולה כי הצדדים שוחחו ביניהם והגשו להבנה ולפיה המערער והנאשם הנוסף יחוירו בהם מכפירותם, אך אין הסכמתם לעניין הענישה. סוכם כי עד למועד הגשת היסכומים ימשיכו הצדדים במלחמות ביניהם אך ככל שהמגעים לא ייבנו הסדר - יוגשו סיכומים בכתב מטעם הצדדים. אני מסכימה שעល פניו בסופו של יום לא יהיה "הסדר" במובן המקובל, אך אין בכך כדי לאפשר חזרה מההודאה בשלב העreau, שהרי ברור היה למערער עוד במהלך ניהול התקיק קמא שאין הסדר לגבי הענישה ולא יתכן לקבל את טענתו לפי הוא חשב שכן היה הסדר שכלל גם הסכימות לעניין העונש.

30. יתרה מכך. היה וב"כ המערער הקודם בסיכומים שהוגשו מטעמו לעניין העונש טוען כי הוא הופתע מסיכומי העונש מטעם המשيبة ו"נדמה" כאשר ראה מהו רף הענישה המוזכר בסיכומים אלו, אזי שגם אכן הייתה במועד זה "חריגה" מהסכם או מהבנות - היה על המערער לבקש לחזור בו מההודאותו כבר אז. ובמילים אחרות, אם הטענה של המערער אינה שהיא הסדר בין הצדדים ולפיה המשيبة תטען לעונש "نمוך", וכדבריו "מצער", ואם במסגרת סיכומי המשيبة לעונש היא טענה לענישה גבוהה אשר חורגת מאותו הסדר וכן למעשה הפרה את ההסדר שהמערער טוען שהוא - אזי שהוא חייב לבקש לחזור בו מ"הסדר" כבר באותה נקודת זמן. הוא היה צריך לפנות לביהם"ש קמא ולומר שהוא מבקש לחזור בו מההודאה שכן היא הتبessa על הסדר לגבי עונשי ענישה מסוימים או שהבטחה על הבטחה ולפיה המשيبة לא תעתר לרגע עונשה גבוהה, והתברר לו שהמשיבה מפרה את ההסדר ומפרה את הבטחה שניתנה לו. המערער, לא רק שלא ביקש לחזור בו מההודאה, אלא חזר ואישר שהוא אינו מבקש לחזור בו מההודאה בכתב האישום. ראו בהקשר זה כי בית המשפט קמא ביקש מהמערער מפורשות להבהיר אם הוא מבקש לחזור בו מההודאה לאחר העיון בסיכומים שהוגשו מטעמו (החלטה מיום 12.2.2020), ויום לאחר מכן, חזר המערער והבהיר כי הוא אינו חוזר בו מההודאותו (פרוטוקול מיום 13.2.2020).

31. במצב דברים זה, לא ניתן בשלב זהה במסגרת העreau לחזור ולטעון שהיה הסדר "מאתורי הקלעים" לגבי רף עונשה זה או אחר אשר רק על בסיסו ניתנה ההודאה ואשר אותו המשיבה פרה.

32. נזכיר כי על פי הפסיקה, הוכרו שלושUILות מרכזיות שבתקיימות תתקבל בבקשת הנאשם לחזור בו מההודאותו - גם בראצונו החופשי בעת מתן ההודאה; כשל חמור ביצוג המשפט שניתן לנאים; וראצונו הכנן של הנאשם לחזור לחקר האמת העובדתית (ע"פ 8778/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-12 (29.10.2019); נפקק כי נטל הוכחה בדבר התקיימותה של אחת מן העילות רובץ על שם הנאשם, וכי המבחן העיקרי הינו "מבחן המנייע", כך שעל בית המשפט לברר האם רצון הנאשם בגילוי האמת הוא העומד בסיס הבקשה, שמא מדובר במהלך טקטי שנועד להשגת תועלת משפטית כלשהי (ע"פ 20/2005 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.08.2020)), וראו את מ"ח 6966/20 עבדה נ' מדינת ישראל - הוועדה המקומית לתכנון ובניה (24.11.2020), כאמור:

"ה המבקש מודה גם כי עבר את העבירה מושא ההליך, אך חולק על היקף הבניין הבלתי חוקי, וمبקש לחזור בו מההודאותו ביחס לחלק מהמבנה. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, שעניינו חזרה מההודאה של הנאשם, קובע כך: "הודה הנאשם בעובדה, אם בהודאה שכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודאה, ככלה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנומוקים מיוחדים שיירשמו". החוק מגביל אפילו את החזרה להודאה למקרים שבהם קיימים "ニמקים מיוחדים". על פי הפסיקה, נימוקים מעין אלה קיימים רק "בנסיבות חריגות, בהתקיים פסול בהודאה עקבicum בראצונו החופשי ובהתנות של הנאשם את משמעותות הodiumו, או אם ההודאה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה" (ע"פ 98/1958 פלוני נ' מדינת ישראל,

פ"ד נז(1) 577 (2002). ודוקו, הפסיקה הייתה נכונה להכיר באפשרות לחזור מהתודאה לנוכח רצון כן של הנאשם לחשוף את האמת העובדתית, גם אם לא נפל פגם ברכותו החופשי וההתודאה הושגה כדין.

ברם, כוחה של עילה זו תש במידה רבה לאחר מתן גזר הדין, שאות מתעורר החשש כי הטענה אינה אלה כסות למשמעות "טקטית": הודהה וחזרה ממנה לאחר קבלת התוצאה הסופית של ההליך (ראו ע"פ 20/2005 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.8.2020)).

לפיכך רק במקרים מסוימים יותר לנימוק לחזור בו מהתודאה לאחר מתן גזר דין".

33. נוכח האמור מעלה, לא מצאתי כי הוכחו הנسبות המוכרות בפסקה אשר מאפשרות לחזור בו מהתודאה, במקרה הנוכחי, וזאת מעבר לכך שהוא עליו להקדמים ולבקש זאת מבית המשפט כמו ולא מערכת העורור, ומעבר לכך שהוא עליו לצרף את עדמת בא כוחו המקורי (בין אם על מנת שיתמוך בטענה ולפיה המערכת לא קיבל הסברים באשר למשמעות ההודהה ובין אם על מנת שיתמוך בטענה ולפיה היה הסדר בין הצדדים לגבי ענישה "נמוכה" או "מצוירת", תהא משמעותם אשר תחאה).

רף הענישה לגבי הקנס -

34. בית המשפט קמא קבוע כי רף הענישה נע בין קנס בסך 100,000 ל- 150,000 ל' לגבי כל אחד מהנאשמים, אם כי לא ציין בפסק דין פסיקה המלמדת על רף הענישה הנוכחי.

35. בעפ"א (מחוזי חיפה) 18363-11-17 גנאים ואח' נ' הוועדה המקומית לתכנון לב הגליל (3.12.2017), הבהיר ערעור לגבי כתוב אישום שבו יוחסו למערערים עבירות של שימוש חריג ללא היתר במרקע ענייני שיעודם חקלאי והמדובר היה ב Maggie שטח של כ-500 מ"ר בו נעשה שימוש לצורך עסק לפירוק רכבים אשר פעל במשך שנה ורבע. המערערים הודיעו במינוס להם בכתב האישום ואף הבהיר כי אין מחלוקת שלא נעשה במרקע שניי ולא נבנה עלייה כל מבנה. בית המשפט קמא באותו מקרה השית על מעורר 1 קנס בסך 15,000 ל', על השני קנס בסך 60,000 ש"ח, חייב אותם לחתום על התcheinות להימנע מעבירה ואף חייבם בתשלום כפלו אגרה בסך 30,000 ל' (שניהם יחדיו). בית המשפט בערצת הערעורקבע כי יש לקבל את הערעור על חומרת העונש והshit על המעורר 1 קנס בסך 6,000 ל', על המעורר 2 קנס בסך 20,000 ל' ובמקומם כפלו האגרה הוראה על תשלום בסך 3,000 ל' בלבד.

בעפ"א (מחוזי חיפה) 22525-11-18 סעדי ואח' נ' הוועדה המקומית לתכנון לב הגליל (4.4.2019), הוגש ערעור לגבי חומרת הענישה בהתייחס להרשעה בעבודות בנייה ושימוש אסורים בשטח של כ-500 מ"ר במרקע ענייני שיעודם חקלאי לצורך הפעלת עסק מסחר ברכבים, כאשר מדובר היה בעבודות במשך של כ-2 שנים 2013-2015 וכאשר במסגרת העבודות הקשרו המערערם את הקרקע, עקרו עצים, הניחו מילוי ומצעים להידוק, לרבות עיבוד באספלט בשטח של כ-500 מ"ר, בנו גדרות רשת מסביב למגרש באורך של כ-90 מ"ר ובגובה של כ-2 מ' ואף הניחו מבנה עץ בשטח של כ-30 מ"ר שיועד לשמש כמשרד. בית המשפט קמא גזר על המעורר 1 קנס בסך 150,000 ל', על המעורר 2 קנס בסך 200,000 ל', חייב את שניהם לחתום על התcheinות וחיבר אותם בכפלו אגרה בסך 20,000 ל'. בנוסף, ניתן צו הריסה וצו איסור שימוש היות ובמועד הגשת כתב האישום קמא העבירות לא פסקו. בית המשפט בערצת הערעור מצא להפחתת המהונשים שהושתו על המערערם וקבע כי על המעורר 1 יוטל קנס בסך 40,000 ל', על המעורר 2 קנס בסך 120,000 ל' יתר רכיבי גזר הדין נותרו על כנם.

בעפ"א (מחוזי חיפה) 47600-12-18 אבו סאלח נ' הוועדה המקומית לתכנון לב הגליל (3.1.2019), הוגש ערעור על חומרת הענישה אשר הושטה על המעורר שהורשע בהתאם להודאתו בעבירה שענינה שימוש חריג

במרקען לא יותר בתנאי למכירתם בשטח של כ-200 מ"ר ומגרש פתוח בשטח של כ-800 מ"ר, בהם הוא השתמש לצורכי ניהול עסק של אחסנה ומיכרת עצים באזורי המיועד למגורים. על פי האמור בכתב האישום שמדובר היה בשימוש שהחל בשנת 2012 ונמשך עד מועד הגשת כתב האישום בשנת 2017. בית המשפט קמא השית על המערער 120,000 ₪ Kens, חתימה על התcheinות ותשלום כפל אגרת בנייה. בית המשפט בערכאת הערעור קבע כי יש להפחית את הקנס והעמידו על סך של 80,000 ₪ Kens, תוך הותרת יתר רכיבי העונשה על נסם.

בעפ"א (מחוזי חיפה) 36931-01-19 **סח ואח' נ' ועדה מקומית לתוכנן לב בגליל** (10.4.2019), הتبיר ערעור נגד גזר דין שניון לגבי שני המערערים אשר הורשו בעקבות של בינויו ללא היתר ושימוש חורג במרקען ללא היתר. מדובר היה בעקבות שבוצעו בשנת 2013 עד 2014, כאשר המערערים עשו שימוש במרקען בניגוד ליעוד לצורך עסק של חומרה בניין, וזאת לאחר שהכשרו את הקרקע אשר יעודת חקלאי בשטח של כ-2,300 מ"ר, בנו גדר מביטן ומאסוריית באורך של כ-56 מ', ובגובה של כ-7 מ', בנו עוד גדר באורך כ-90 מ' ובגובה של 7 מ', בנו סככה אחת בשטח של כ-516 מ"ר, סככה שנייה בשטח של כ-403 מ"ר והוסיפו ובנו מבנה עץ בשטח של כ-140 מ"ר כאשר חלק מהבנייה אף פולשת לתוך שטח של כביש ארצى. באותו תיק אף ביקשה המדינה להטיל על המערערים את החובה לשלם היטל השבחה והציגו חוות דעת של שמאי בהקשר זה. בית המשפט קמא באותו מקרה גזר על כל אחד מהערערים Kens בשיעור של 300,000 ₪ Kens, חייבו אותן בתשלום אגרת בנייה, היטל השבחה וחתימה על התcheinות. בית המשפט בערכאת הערעור קיבל את הערעור בחלוקתו והעמיד את הקנס על סך של 240,000 ₪ Kens, אך לא מצא להטעurb בשאר הרכיבים.

עלפ"א (מחוזי חיפה) 16521-10-19 **חטיב ואח' נ' ועדה מקומית לתוכנן לב בגליל** (10.4.2020), עוסק בשלושה מערערים אשר הורשו בעקבות של עבודות בנייה ללא היתר, שימוש חורג במרקען ללא היתר ואי קיום צו הפסקה מנהלי וצו הפסקה שיפוטי. המערערים בנו גדרות מאסוריית, סללו אספלט, בנו סככה מפרופילים ועמודי פלדה והכל בשטח אשר יעודו חקלאי וזאת על מנת להפעיל בשטח עסק למיכירת ואחסון ברזל ושיש. בית המשפט קמא השית על המערער 1 Kens בסך 180,000 ₪ Kens, על המערערת 2 Kens בסך 300,000 ₪ Kens ועל המערער 3 Kens בסך Kens בסך 250,000 ₪ Kens, חייב בתשלום כפל אגרה בסך 160,000 ₪ Kens לערך ואף חייב כל אחד מהערערים לשלם את שווי המבנה בסך 145,000 ₪ Kens. בית המשפט קיבל את הערעור והפחית משמעותית את הקנסות, כך שעלה המערער 1 הוות Kens בסך 60,000 ₪ Kens; על המערערת 2 Kens בסך 120,000 ₪ Kens; ועל המערער 3 Kens בסך 80,000 ₪ Kens וכן גם הופחת הסכום לתשלום בגין עבודות הבניה ובגין שווי הבניה.

36. מכאן, שבחינת פסקי הדין מעלה מראה כי במקרים דומים ברי השוואה, הוות Kens קנסות בסך 40,000 ₪ Kens ו-80,000 ₪ Kens, והוא מקרים בהם הקנס היה בסך 120,000 ₪ Kens (וראו כי המקרה בעפ"א (מחוזי חיפה) 36931-01-19 **סח ואח' נ' ועדה מקומית לתוכנן לב בגליל** (10.4.2019) המזכיר מעלה אליו הפנה ב"כ המשיבה, שם הוטל Kens בסך 240,000 ₪ Kens, הינו מקרה חריג ואני יכול ללמדנו על המקירה הנוכחית, היות ושם - היקף הבניה בפועל היה מעל 1,000 מ"ר בניה). لكن, איןני בטוחה שהרף התיכון של המתחם צריך להיות בהכרה 100,000 ₪ Kens והוא יכול שיהא נמוך מעט מהרף שקבע בית המשפט קמא.

37. עם זאת, בבחינה כוללת של גזר הדין מבחינת רף הקנס, לא מצאתי שיש עילה להטעבות, וזאת לאחר שאמ לחתמי בחשבו את המשמעות הכבדה של הקנס מבחינת המערער, בחור צער אשר הקים תא משפחתי ומעוניין לצאת בדרך חדשה ולמצוא דרך להתפרק בכבוד, וזאת לאחר ששסיר את המחדלים וסגר את העסק אשר ניהלו היה כרוך בbijouteriy ערים, אגב צבירת חובות.

38. מקדמית נזכיר כי ההלכה אינה שערכת הערעור לא תטעurb בגזר הדין של הערכאה קמא אלא שעה שיתברר כי מדובר בעבירות משפטית או בחריגה וסטייה קיצונית מהעונשה הרואיה. במקרה הנוכחי אין מדובר בחריגה

קיצונית מהרף המקבול.

39. מעבר לכך, נזכר כי עסוקין גם בהרשעה בעבירה של אי קיום צו שיפוטי, אשר כשלעצמה מחייבת קנסות משמעותית. הצו השיפוטי ניתן ביום 16.12.7. לפ"י סעיף 8(ב) לכתב האישום - הצו השיפוטי נמסר כדין והמעורער אף הודה בסעיף של כתב האישום, אך שלא יוכל לטעון שלא ידע שהשימוש אסור משנת 2016. כאשר בוצעו ביקורים במרקיעין עובר להגשת כתב האישום כאמור, התברר שכן ליום 11.5.17, ולאחר מכן ביום 28.9.17, העברות ממשיכות. כמו כן, ראו כי על פי האמור בגר הדין - השימוש הופסק סופית רק ביום 19.5.21 (סעיף 6 לגזר הדין כאמור, עמ' 26 לפרוטוקול), וזאת לאחר שחלק מהצד פונה כבר בינואר 2019 (פרוטוקול הדיון כאמור מיום 10.1.2019). מכאן, שהמעורער המשיך בביצוע העברות במשך תקופה של כמעט שנתיים וחצי לאחר הculo השיפוטי, ועוד כשנה לפני שניתן הculo השיפוטי.

הערכאות נtotות להחמיר שעה שמיוחסת לנאים גם עבירה של אי קיום צו, קל וחומר - צו שיפוטי, במועד שעה שבוחנים את מטר הזמן שבו המשיך להתבצע השימוש האסור לאחר שניתן הculo השיפוטי (וראו כי ישנים מקרים אשר בהם הענישה כוללת גם רכיב של מסר בפועל - כגון רע"פ 11/5545 **יאסיןعادיל נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה לב הגליל** (2.8.2011); עפ"א (מחוזי חיפה) 19-46346-10-19 **ראף דוח' נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה לב הגליל** (19.12.2019)).

40. זאת ועוד. המעורער ביקש לטעון כי השימוש היה בשטח מצומצם יותר, אך גם טענותיו אלו לא היו עיקריות (וראו כי במקום אחד טען כי השימוש היה בשטח של כ-100 עד 150 מ"ר בלבד", במהלך הדיון נטען כי המעורער הניח את חומרי הבניה על שטח של 300-350 מ"ר, כאשר בשטח זה אנו לוקחים בחשבון גם את השטח שם הונחו עיריות חול וגם את השטח של שני הקונטינררים אשר מזוכרים בכתב האישום, ובטייעונים לעונש שהוגשו מטעמו בבית המשפט כאמור (סעיף 17) הוא טוען כי הואאמין שכר מהנאשם הנוסף שטח של כ-2,000 מ"ר אבל לא עשה שימוש ב-1,000 מ"ר, אך שלמעשה טוען שעשה שימוש רק ב-1,000 מ"ר). חשוב מכך הוא שהמעורער והנאשם הנוסף הודיעו שניהם בעבודות כתוב האישום, לרבות לבני השטח של 2,000 מ"ר המופיע שם, והואות אין מקום לאפשר לumarur לחזור בו מהודאות בכל הנוגע לכתב האישום כפי שהוגש - איזו שזה הנתון אשר ישמש לנויד עינינו. מעבר לכך, אף אם נמצא בדקה הנחה שאין מדובר בשימוש בכל השטח של 2,000 מ"ר, אלא בשטח מצומצם בהרבה, איזו דין מקום להתערב בגזר הדין כאמור (וראו כי כב' השופטת קמא בגזר הדין מצינית אמן כי בכתב האישום ההתייחסות הינה לפחות 2,000 מ"ר לצורך אחסנת חומרי בניין, ועם זאת היא נתנה את הדעת בגזר הדין לכל הטיעונים שנטענו מטעם ב"כ המעורער הקודם בטיעונים בכתב שהוא הגיש, לרבות הטענה בכל הנוגע לשטח הנטען).

41. עוד יודגש כי בהמ"ש קמא אף מצין כי נוכח בקשה המשיבה להשת על המעורער והנאשם הנוסף לעונש של מסר בפועל, שניהם אף הופנו לממונה על עבודות השירות על מנת לקבל חוות דעת ועם זאת בהמ"ש קמא מצא שלא להטיל עליהם עונשה שכוללת מסר בפועל בשל שהמחדרים הוסרו ונוכח הנסיבות האישיות והמשפחתיות של שני הנאים, כפי שפורטו לטיעונים לעונש שהוגשו מטעם, לרבות המצב הכלכלי הקשה של המuarer (עמ' 29 לפוטוקול קמא שורות 17-19) וביהם"ש קמא אף נותן משקל להשלכות של התקופה הנוכחית שעה שהמדינה מתמודדת עם המשבר עקב נגיף הקורונה והתחלאה, וכן הענישה כללה רק מרכיב של קנס ולא מרכיב של מסר בפועל. מכאן, אף לא ניתן לקבל את הטענה של המעורער לפיה בית המשפט קמא לא נתן את דעתו לנזונו האישיים ולנימוקים לקולה שהועלו מטעמו.

42. ואם לא די בכך, איזו שבraud הערעור אין הפניה לפסיקה התומכת בטענות המuarer לגבי רף הענישה הנוגג או הרואי, לגבי מתחם הענישה הרלבנטי או בכלל, ואף במהלך הדיון בעל-פה, לא הוצאה ولو אסמכתה יחידה לטיעון בהקשר זה.

.43. لكن, לא מצאתי להתערב בשיקול דעתו של בית המשפט קמא לגבי הקנס (או לגבי יתר רכיבי הענישה, גם שלגביהם לא הועלו טיעונים פרטניים).

סיכום -

.44. לאור כל האמור לעיל, לא אוכל לקבל מי מטענות המערער והערעור נדחה. יש להתיחיל ולשלם את הקנס בהתאם להוראות קמא לגבי התשלומים החודשיים, החל מיום 1.5.2021.

בהסכמה הצדדים - פסק הדין נשלח אליהם ללא קיום דין לצורך השמעתו.

ניתן היום, ל"י ניסן תשפ"א, 12 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.